

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθῆναις, 30 Ἀπριλίου 1927

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 22

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ μικρὴ τῆς φαντασίᾳ ἦταν ἀνήσυχη μέσα στὸ μισοσκότεινο καμαράκι τῆς. Οἱ νυχτερινοὶ θόρυβοι τοῦ μεγάλου Παρισιοῦ, οἱ ρόδες τῶν ἀμαξιῶν, οἱ τρόμπες τῶν αὐτοκινήτων, τὸ βουητὸ τῶν λεωφορείων, ἔφταναν συγχυσμένοι καὶ γιόμιζαν τὸ κεφαλάκι τῆς χίλιους παράξενους φόβους.

Ὡ, πῶς πεθυμοῦσε τώρα τίς γαλήνιες καὶ σιωπηλές νύχτες τῆς Ἀφρικῆς! Τί τρέλλα κι' αὐτὴ, ν' ἀφίσει τὸν ὥρατο τῆς τόπο γιὰ νὰ ῥθει νὰ μάθει τὸν περίφημο αὐτὸ πολιτισμό! Χαρά στον!

Ἐνα πέλαγος ἀπὸ σπίτια, ἔπου χιλιάδες, ἄνθρωποι ἦταν ἀπασχολημένοι πῶς νὰ κερδίσουν χρήματα.

Καὶ γιὰ νὰ τὰ κερδίσουν αὐτὰ τὰ χρήματα, πολλοὶ δὲν ἐδίσταζαν μπροστὰ στὴν ἀπάτη καὶ στὸ ἔγκλημα...

Οἱ ὀλιβερεὲς αὐτὲς σκέψεις τῆς Ἰσλὲ κόπηκαν ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς πόρτας τοῦ ξενοδοχείου πὺ ἐκλείνε.

— Ἀ, εἶπε, ἦρθε ὁ Ποὺμ-Ποὺμ!

Ἦστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, εὐθὺς μό-

λις ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Αὐγουστος πῆγαν στὰ δωμάτιά τους, ἡ Ἰσλὲ ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ πάτημα, πὺ ἀνέβαινε τέσσερα-τέσσερα τὴ σκάλα τῆς καμαρούλας τῆς.

Ἦταν ὁ Ποὺμ-Ποὺμ, ἀλλὰ ἕνας Ποὺμ-Ποὺμ πὺ τρόμαξε νὰ τὸν γνωρίσει. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κάτασπρο σὰν τοῖχος, τὰ χεῖλια του βαμμένα κατακόκκινα καὶ κάτω ἀπὸ τὸ παλτό του, φαινόταν μὲ φορεσιὰ παλιάτσου, κόκκινη καὶ πράσινη μὲ γαλόνια χρυσά.

— Μὴ φαθάστε, μικρούλα δεσποινίς, εἶπε σιγὰ ὁ καλὸς ἄνθρωπος. Δὲν κάθησα νὰλλάξω πρῶτα γιὰ νὰ μὴν ἀργήσω περισσότερο.

Ἦστερα, ἐκλείσε καλὰ τὴν πόρτα, χοροπήδησε δυὸ-τρεις φορές, — γιὰτὶ ὁ Ποὺμ-Ποὺμ, ἔποια ἔγνωια κι' ἂν εἶχε στὸ κεφάλι, δὲν ξεχνούσε τὸ ἐπάγγελμά του, — καὶ ρώτησε:

— Δοιπόν, τί συμβαίνει;.. Εἶμαι ἔλος αὐτιά!

Ἀμέσως ἡ Ἰσλὲ ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται τί εἶχε ἀκούσει νὰ κουδεντιά-

Ἐχωσε τὸ γραμματάκι κάτω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ Ποὺμ-Ποὺμ. (Σελ. 182, στ. β').

ζουν ὁ Πατατούκας μὲ τὴν κυρά-Γρίπω.

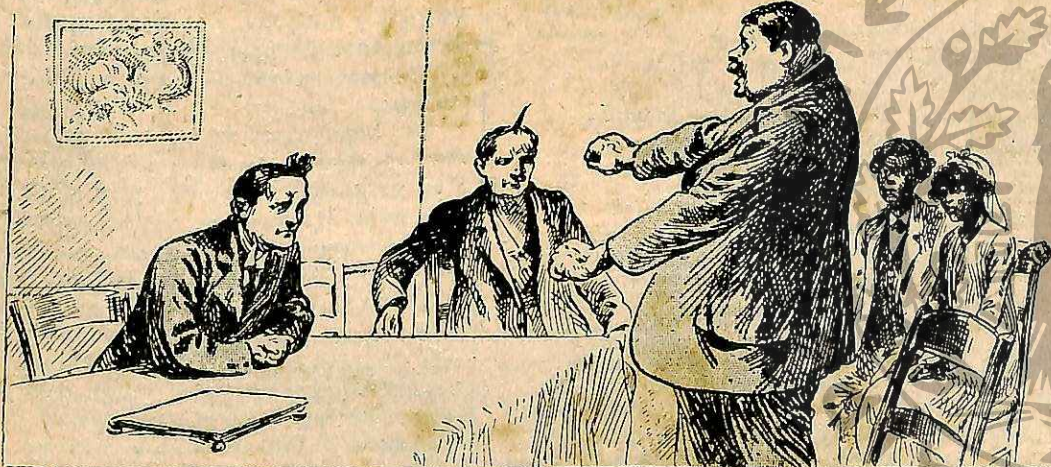
Ὅσο προχωροῦσε ἡ διήγησή τῆς, τὸ πρόσωπο τοῦ παλιάτσου φάνερωνε τὰ αἰσθημάτα του τόσο καθαρά, ὥστε δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ πεῖ λέξη.

Στὴν ἀρχὴ, χαμογέλασε πονηρὰ σὰν ἕνας πὺ βλέπει νὰ ἐπιδεδαιώνονται οἱ ὑποφίες του, ὕστερα, δταν ἡ Ἰσλὲ ἔφτασε στὴν ἱστορία τοῦ δικαμαντιοῦ, φάνηκε ἀνήσυχος καὶ τέλος, δταν ἄκουσε τὴν ἀνήθικη συμφωνία πὺ εἶχαν κάνει οἱ δυὸ συνένοχοι, τὸν ἔπιασε ὁ θυμός.

— Ἀο! εἶπε, πνίγοντας τὴ φωνή του... Αὐτὸς ὁ κύριος Πατατούκας, τί μεγάλος λαποδύτης!

Ἐαφνικὰ ὅμως, ἐπειδὴ εἶδε ὅτι τὸ παιδί τρόμαξε μὲ τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου του, ἄρχισε νὰ γελά καθησυχαστικὰ καὶ εἶπε:

— Ἡ μικρούλα δεσποινίς δὲν πρέπει νὰ φοβάται. Ὁ Ποὺμ-Ποὺμ εἶναι ἐδῶ, καθὼς καὶ ὁ Αὐγουστος κι' ὁ χον-

«Θὰ τὸν πνίξω αὐτὸν τὸν Πατατούκα, ἂν δὲν μοῦ δώσῃ ἀμέσως τὸ πράσινο διαμάντι τοῦ Μοκοκό!»

τρός 'Ηρακλῆς. "Ολοι ἔμελλε θά σᾶς φυλάξουμε ἀπὸ τὸν κακὸ Πατατούκα... Τώρα πρέπει νὰ κάνει νάνι ἡ μικρούλα κι' αὐριο, μὲ τὸ καλὸ, τὰ ξαναλέμε... Καληνύχτα τῆς παρέας!

"Ο καλὸς παλιάτσος ἔφυγε, ἀφοῦ ἔσφιξε φιλικὰ τὸ χέρι τῆς 'Ιολέ, ποὺ ἤσυχη τώρα πιά, ἔπεσε κι' ἀποκοιμήθηκε βαθεῖα.

Τὴν ἄλλη μέρα, σηκώθηκε τὴ συνθησμένη τῆς ὥρα κι' ἔκαμε τίς δουλειές τῆς, σὰ νὰ μὴν ἔτρεχε τίποτα. Μάλιστα, φρόντισε νὰ μὴν πεῖ λέξη στὸ Μοκοκό, ποὺ χασομεραῦσε τεμπέλικα στὴν κουζίνα, περιμένοντας τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ὅμως, σὲ μιὰ στιγμή ποὺ ἡ κυρὰ-Γρίπω εἶχε βγεῖ ἀπ' τὴν τραπέζια, ἡ 'Ιολέ, καθὼς σήκωνε τὸ τραπέζι, ἀκούσε τὸν Ποῦμ-Ποῦμ νὰ λέει σιγὰ-σιγὰ στοὺς φίλους του:

— Μὴ φεύγετε, ἔχω νὰ σᾶς πῶ γιὰ ὑπόθεσιν σπουδαία. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὴ μάς ἀκούσει ἡ γριά.

— Δύσκολο αὐτὸ! εἶπε ὁ 'Ηρακλῆς. — Τώρα πῶς νὰ τὴν ξεφορτωθῶμε; εἶπε πάλι ὁ Ποῦμ-Ποῦμ, γυρεύοντας μὲ τὸ νοῦ τοῦ ἑνα τρόπο.

Μὰ τότε ἡ 'Ιολέ μπῆκε στὴ μέση. — Εὐκολο, εἶπε. Θὰ τὰ καταφέρω ἐγώ!

"Η μικρὴ ἀνέδθηκε γρήγορα στὴν κάμαρά τῆς καὶ πῆρε ἀπὸ ἕνα σουτάρι τοῦ κομποῦ ἕνα κομμάτι ἀπὸ καλάμι μπαμποῦ, ποὺ καθὼς θυμάστε τόξε πάρεῖ ὅταν ἔφευγε ἀπ' τὸ 'Ακουτονάρ.

"Υστερὰ κατέβηκε πάλι στὴν τραπέζια, ὅπου ἔμπαινε ἡ κυρὰ-Γρίπω φέροντας τὸν καφέ.

"Η κόρη τοῦ Μαμοῦ τὴ βοήθησε νὰ μοιράσει τὰ φυλλάκια. Μὰ τὴ στιγμή ποὺ τῆς ἔδινε τὸ δικό της, ἔριξε μὲ τρόπο μέσα μερικὲς σταγόνες ἀπ' τὸ ὕδρὸ ποὺ εἶχε τὸ καλάμι.

Τὸ πονηρὸ μάτι τοῦ Ποῦμ-Ποῦμ πῆρε αὐτὴ τὴν κίνηση κι' ὁ παλιάτσος περιμένε τὸ ἀποτέλεσμα μὲ κάποια ἀνησυχία.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ ἦταν γρήγορο. Μόλις ἡ γριά ἤπιε τὸν καφέ τῆς, τὰ μάτια τῆς ἄρχισαν νὰ κλείνουν καὶ τὸ κεφάλι τῆς, ἀφοῦ ἔταλαντεύθηκε δυὸ-τρὶς φορές, τέλος ἔγειρε βαρὺ πάνω στὸ στῆθος τῆς.

— Τί ἔπαθε ἡ γριά; ρώτησε ὁ Ποῦμ-Ποῦμ.

— Τίποτα, ἀπάντησε ἡσυχὰ ἡ μικρή... Κοιμάται.

— Μὰ τί τῆς ἔρριξε μέσα; — Τὸ ναρκωτικὸ... Τὸ φάρμακο τοῦ μπαμπὰ-Μαμοῦ.

— Διόbole! ἔκαμε ὁ Ποῦμ-Ποῦμ, δείχνοντας τὴ γριά ποὺ δὲ σάλευε καθόλου κι' ἦταν σὰν πεθαμένη... Κάνει δουλειά, βλέπω, αὐτὸ τὸ φάρμακο!..

"Ο Μοκοκό κοίταξε περίεργα αὐτὴ τὴ σκηνή, καὶ μόλις ἀποκοιμήθηκε ἡ γριά, ρώτησε τὴν 'Ιολέ στὴ γλώσσα τους:

— Γιατί τῆς ἔρριξε τὸ φάρμακο; — Τώρα θά λείψῃ, ἀπάντησε ἡ 'Ιολέ.

Καὶ γυρίζοντας στὸν παλιάτσο, εἶπε:

— Τώρα, κύριε Ποῦμ-Ποῦμ, μπορείτε νὰ μιλήσετε ἐλεύθερα... Ἡ κυρὰ-Γρίπω θὰ ξυπνήσῃ τὸ λιγότερο σὲ μιὰ ὥρα.

— Μὰς εἶναι ἀρκετὴ! φώναξε ὁ παλιάτσος

Κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ μιλεῖ σὲ πολὺ καλὴ γαλλικὴ. Γιατί ὁ Ποῦμ-Ποῦμ ἦτανε σοβαρὸς ὅταν ἤθελε καὶ μιλοῦσε ὠραία καὶ ἐκφραστικὰ σὰ δικηγόρος.

— Φίλοι μου, εἶπε, πρέπει νὰ σᾶς ἀνακοινώσω, ὅτι τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ μέλλουν νὰ πᾶσουν θύματα αὐτοῦ τοῦ κανάγια ποὺ ὀνομάζεται Πατατούκας. "Ο φίλος μᾶς ξεγέλασε καὶ μᾶς ὑποσχέθηκε χρήματα γιὰ νὰ κάνουμε τὸ δάσκαλο στὸν πρίγκιπα Μοκοκό.

"Ο φίλος μᾶς ξεγέλασε καὶ μᾶς ὑποσχέθηκε χρήματα γιὰ νὰ κάνουμε τὸ δάσκαλο στὸν πρίγκιπα Μοκοκό. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἤθελε νὰ μᾶς κάνει συνενόχους σὲ μιὰ κλοπὴ κακοηθέστατη.

Ἐδῶ ὁ 'Ηρακλῆς σηκώθηκε ἀπάνω θυμωμένος:

— Τόλεγα ἐγώ, φώναξε μὲ τὴ δυνατὴ φωνή του, ὅτι αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο, τὸν τελευταῖο καιρὸ, δὲν ἦταν παστρικό.

— Μὲ ποῖο δικαίωμα, εἶπε κι' ὁ Αὐγουστος, κρατᾷ τὰ παιδιὰ φυλακισμένα ἐδῶ μέσα;

"Ο Μοκοκό εἶχε πλησιάζει τὴν 'Ιολέ, κι' ἀκούε τὴν συζήτηση.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Ποῦμ Ποῦμ διηγήθηκε στοὺς φίλους του τὰ σχέδια τοῦ Πατατούκα καὶ τίς συμφωνίες του μὲ τὴν κυρὰ-Γρίπω καὶ τελείωσε ἔτσι:

— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ συμφωνήσετε μαζί μου. Πρέπει νὰ προστατεύσουμε τὰ παιδιὰ, ποὺ βρίσκονται στὰ νάξια χέρια αὐτοῦ τοῦ λωποδύτη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΟΝΑΞΙΑ

Τὰ κουρασμένα τῆς κουπιὰ σηκαιοφένει ἀπόψε ἡσυχὰ ἡ μελαγχολικὴ βαρκούλα στὸ λιμάνι.

"Ο φλοῖσθος στὸν ἐρημικὸ γυαλὸ σιγοθρηνεῖ κι' εἶν' ὁ βαρκάρης μοναχὸς μὲς' στὴ βαρκούλ' ἀπόψε.

Βαπόρι πιά δὲν ἔρχεται, βαπόρι πιά δὲ φεύγει! καὶ εἶναι τὰ ἔσθια ἀσάλευτα καὶ σὰ ζωγραφισμένα, κι' εἶν' ὁλ' ἀθῶα, ἐρημικὰ τοῦ γύρου μου, καὶ γὰρ σὰν τὸ βαρκάρη μοναχὸς μὲς' στὴν ψυχὴ μου ἀπόψε.

ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραδεῖον Νορμλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

"Η βύδρα οὔτε κἂν ἐγύρισε τὸ κεφάλι τῆς κατὰ τὸ ποτάμι.

— Δὲν εἶν' ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σὲ ἀντάμωσα, κυρὰ Μαριώ, εἶπε, καὶ ἔερω πῶς ἀρχίζεις ὅταν θέλῃς ν' ἀρπάξῃς ἕνα ξένο ψάρι.

"Η βύδρα, ὅπως ἄλλωστε κι' ὅλες οἱ ὁμοῖές τῆς, ἐγύριζε ἀπὸ τὸν ἑνα τόπο στὸν ἄλλον. Εἶχε λοιπὸν πᾶσι πολλὰς φορὰς ὡς τὴ λίμνη Μόμπζεε καὶ εἶχε ξανασυναντήσῃ τὴν κυρὰ-Μαριώ.

— Ἀ, ἐσὺ εἶσαι Βουτηχτή; εἶπε ἡ ἄλεπού χαρούμενη, γιὰ τὴν ἡξερὸς ὅτι αὐτὴ ἡ βύδρα ἦταν καλὸς καὶ ἀξίος κολυμδότης. Τότε δὲν μοῦ φαίνεται παράξενο ποὺ οὔτε κἂν ρίχνεις μιὰ ματιά στὶς ἀγριόχηνες, γιὰ τὴν δὲν εἶσαι ἀξίος νὰ τίς φθάσῃς.

"Η βύδρα ὅμως ποὺ θεωροῦσε τὸν ἑαυτὴ τῆς ἱκανὸ νὰ περάσῃ καὶ τὸν πῖδ ἄγριο καταρράκτη, πειράχτηκε ὅταν τῆς εἶπε ἡ ἄλεπού ὅτι δὲν ἦταν ἀξία νὰ φθάσῃ ὡς τίς χήνες. Κοίταξε κατὰ τὸ ποτάμι καὶ, μόλις εἶδε τίς ἀγριόχηνες, ἔπεσε μέσα στὸ νερό. "Αν εἶχε προχωρήσει περισσότερο ἢ ἀνοιξή κ' εἶχαν ἔρθει τὰ ἀηδόνια, σίγουρα καὶ θὰ τραγουδοῦσαν ἐπὶ πολλὰς νύχτες τὴν πάλιν τοῦ Βουτηχτή μὲ τὸ ποτάμι. Γιατί πολλὰς φορές τὴ βύδρα τὴν παράσυραν τὰ κύματα, πολλὰς φορές τὴν πέταξαν μακριὰ, ἐκεῖνη ὅμως κολυμποῦσε ὁλοένα καὶ ὁλοένα προχωροῦσε περισσότερο.

"Η κυρὰ-Μαριώ δὲν ἔχανε τὴ βύδρα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς. Τὴν εἶδε ποὺ πλησίασε τίς ἀγριόχηνες καὶ μάλιστα τῆς φάνηκε πῶς θέλγει ν' ἀρπάξῃ μιὰ. Ἐξαφνὰ ὅμως, ἔβαλε ἡ βύδρα μιὰ ἄγρια φωνή. "Η ἄλεπού τὴν εἶδε ποὺ ἔπεσε μὲ τὴν πλάτη στὸ νερό καὶ ποὺ τὰ κύματα τὴν στριφογύρισαν σὰν νὰ ἦταν κανένα στραδὸ γατάκι. Τὴν ἴδια στιγμή χτύπησαν οἱ ἀγριόχηνες τὰ φτερά τους μὲ ὀρμή. Σηκώθηκαν ὅλες ψηλὰ καὶ πέταξαν μακριὰ ἀπ' τὸ ποτάμι.

Σὲ λίγη ὥρα βγήκε καὶ ἡ βύδρα ἀπ' τὸ νερό. Δὲν εἶπε οὔτε μιὰ λέξη, ἄρχισε ὅμως νὰ γλύφει τὸ μπροστινὸ τῆς πόδι. "Όταν ὅμως ἄρχισε ἡ κυρὰ-Μαριώ νὰ τὴν περιγεῖ γιὰ τὴν ἀτυχία τῆς, δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῇ.

— Ἀδίκᾳ μὲ περιγεῖς, κυρὰ-Μαριώ, τῆς εἶπε. Ἐγὼ εἶχα φθάσει ὡς τίς ἀγριόχηνες κι' ἤθελα μάλιστα ν' ἀρπάξω μιὰ. Ἐξαφνὰ ὅμως πῆδησε ἕνας πιτσιρίγκος τόσο-δὲ καὶ μοῦ τρύπησε μ' ἕνα σουβλερὸ πρᾶγμα τὸ πόδι. Αὐτὸ μὲ πόνεσε τόσο πολὺ, ὥστε ἔχασα ἀμέσως τὴν ἱσορροπία κι' ἔπε-

σα στὸν ποταμό. Γι' αὐτὸ δὲν μπόρεσα. Δὲν χρειάστηκε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

"Η ἄλεπού βρισκόταν κίβλας μακριὰ. "Η "Ακκα πετοῦσε μὲ τίς ἀγριόχηνες, γυρεύοντας ἕνα μέρος γιὰ νὰ μπόρουν νὰ κοιμηθοῦν. Γιὰ καλὴ τους τύχη τὸ φεγγάρι ἦταν ψηλὰ στὸν οὐρανὸ κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ βρῇ ἕνα ἄλλο μέρος ποὺ ἤξερε πῶς ἦταν κατάλληλο γι' αὐτὲς κι' ἀσφαλισμένο. Πέταξε πέρα ἀπ' τὸ ποτάμι: κι' ἀπὸ τὸν καταρράκτη. Λίγο νοτιότερα ἀπὸ τὴν πόλιν Ρόννεμπυ, κοντὰ στὴ θάλασσα, εἶναι οἱ ἱαματικὲς πηγὲς τοῦ Ρέννεμπυ μὲ τίς ἐγκαταστάσεις τῶν λουτρῶν καὶ τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα. "Όλα αὐτὰ τὰ κτίρια τὸν χειμῶνα μένουν ἔρημα κι' ἄδεια. Αὐτὸ τὸ ξέρουν τὰ πουλιά, κι' ὅταν εἶναι κακοκαιρία, γυρεύουν καταφύγιο κάτω ἀπὸ τίς βεράντες καὶ στὰ μπαλκόνια τῶν ξενοδοχείων. Σ' ἕνα τέτοιο μπαλκόνι κατέβηκαν καὶ κούρνιασαν οἱ ἀγριόχηνες καὶ κατὰ τὴ συνήθειά τους, ἀποκοιμήθηκαν ἀμέσως. "Ο Νίλς ἀπεναντίας δὲν ἦταν δυνατό νὰ κοιμηθῇ, γιὰ τὴν δὲν τολμοῦσε νὰ χωθῇ κάτω ἀπὸ τὴ φτερούγα τοῦ χήνου του. Ἐκεῖ μέσα στὰ πούπουλα καὶ στὰ φτερά, δὲν θάβλεπε τίποτε καὶ δὲν θάκουγε καλά. Κι' ἔτσι δὲν θὰ μπορούσε νὰ φυλάει τὸ χήνο του, κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαιότερο γι' αὐτόν. Καὶ τί καλὰ ποὺ ἦταν ἄγρυπνος καὶ πρὶν κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ τὸν γλυτώσῃ κι' ἀπὸ τὴν βύδρα κι' ἀπὸ τὸ κουνάδι. "Όχι, ἂς ἔμενε ἄγρυπνος ὅλη τὴ νύχτα. Δὲν ἔπρεπε νὰ κοιτάξῃ τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ τὸν χήνο του.

Αὐτὰ συλλογίζονταν ὁ Νίλς, ὅταν ἔξαφνὰ ἀκούσε ἕνα ἄγριο καὶ πένθιμο οὐρλιασμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πεταχθῇ τρομαγμένος. Κι' ὅταν κοίταξε κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι, εἶδε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μιὰ ἄλεπού ποὺ εἶχε τὸ κεφάλι σηκωμένο πρὸς τὴν μεριά ὅπου βρισκόταν οἱ χήνες. Γιατί ἡ κυρὰ Μαριώ εἶχε πάλι πάρει τίς χήνες ἀπὸ πίσω. Σὰν εἶδε ὅμως πῶς μὲ καθε τρόπο τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ ποὺ εἶχαν κούρνιασει. Ἄρχισε νὰ οὐρλιάξῃ ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς κι' ἀπ' τὴ λύπη τῆς.

Ἀκούγοντας ἡ "Ακκα τὸ οὐρλιασμα αὐτὸ, ξύπνησε καὶ μ' ὄλο ποὺ μὲς' στὸ σκοτάδι δὲν ἦταν δυνατό νὰ διακρίνῃ τίποτε, τῆς φάνηκε πῶς γινώρισε τὴ φωνὴ τῆς κυρὰ-Μαριώ.

— Ἐσὺ 'σαι, κυρὰ-Μαριώ, ποὺ κάνεις ἔτσι; ρώτησε. — Ναί, εἶπε ἡ ἄλεπού, ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω πῶς τὰ καλοπεράσατε ἀπόψε. — Θέλεις νὰ πῇς ὅτι ἐσὺ μᾶς ἔστειλες τὸ κουνάδι καὶ τὴ βύδρα; — Δὲν εἶναι σωστὸ νὰρνεῖται κανεὶς μιὰ καλὴ του πράξη, εἶπε ἡ ἄλε-

πού. Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ κάνατε θὰ σᾶς τὸ πληρώσω. Καὶ δὲν θὰ θεωρήσω τὸν ἑαυτὸ μου ἱκανοποιημένο ἐνῶς καὶ μιὰ ἑστὼ ἀπὸ σᾶς βρίσκεται ἀκόμη στὴ ζωὴ. Θὰ ἐρχομαι ὁλοένα ἀπὸ πίσω σας, ἔστω κι' ἀν πρόκειται νὰ γυρίσω ὅλη τὴ χώρα.

— Σκέψου ὅμως, κυρὰ-Μαριώ, ἂν εἶναι σωστὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐσὺ ποὺ ἔχεις νύχια καὶ δόντια, νὰ πολεμᾷς ἐμᾶς ποὺ δὲν ἔχουμε τίποτε σχεδὸν γιὰ

νὰ ὑπερασπίσουμε τὸν ἑαυτὸ μας. "Η ἄλεπού ἐνόμισε ὅτι ἡ "Ακκα εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ φόβο καὶ τῆς ἀπάντησε ἀμέσως:

— Ἄν μοῦ δώσῃς, "Ακκα, ἐκεῖνον τὸ μικρὸ ποὺ βρίσκεται μαζί σας καὶ ποὺ μὲ πείραξε τόσο πολὺ, τότε θὰ κλείσω εἰρήνη μαζί σας καὶ δὲν θὰ κάνω ποτὲ πιά κακὸ οὔτε σὲ σένα, οὔτε στὸ κοπάδι σου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

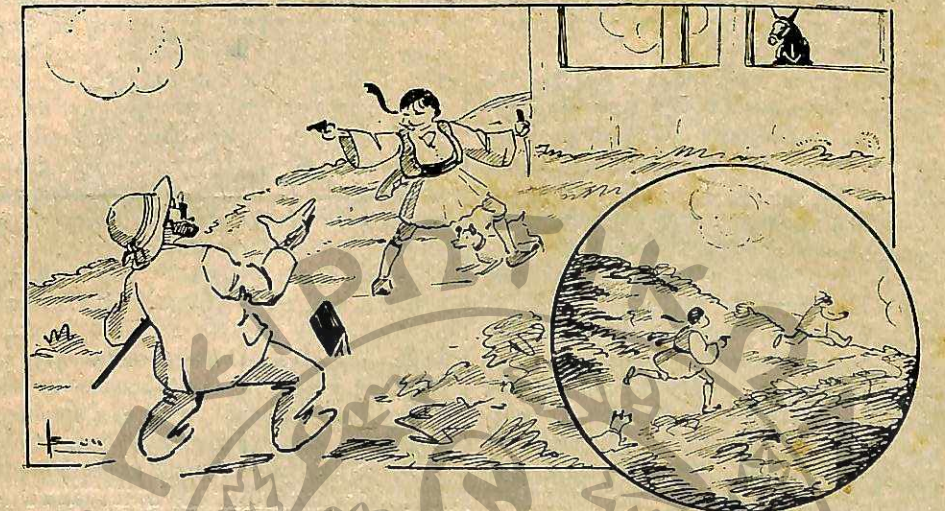
ΚΒ'.

"Ο κύρ-'Αμβροσίος, φοβισμένος κι' ἀναποφάσιτος, — νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ γυρίσῃ πίσω; — στεκόταν ἀκόμα καὶ κοίταζε, ὅταν ὁ ἀρχιλήσταρχος πηδᾷ ἔξαφνὰ τὸ πεζούλι καὶ τοῦ πέφτει μπροστά.

— Στὸν τόπο! τοῦ φωνάζει μὲ χοντρή φωνή, προτείνοντας καὶ τὸ ψευτοπιστόλι του. Μὴν κουνηθῇς γιατί σ' ἔφαγα!... Εἶσαι αἱμαλώτος μου!

Τὴν ἴδια στιγμή πηδᾷ κάτω γανγίζοντας κι' ὁ Σπίθας. Οἱ ἄλλοι, ἀπὸ μέσα, ἐξακολουθοῦν τίς σφυριγματιές.

"Ο κύρ-'Αμβροσίος ἀπ' τὸ φόβο του παγώνει, τρέμει καὶ δὲ βγάζει μιὰ. Καθὼς εἶναι καὶ κοντός, βλέπει τὸ Μπέμπη μὲ τὸ ψευτικὸ μουστάκι μπροστά του σὰ γίγαντα. Κι' ἐκεῖνο τὸ πιστόλι ποὺ τὸ παίρνει γι' ἀληθινὸ;... κι' ἔ-

κεῖνο τὸ σκυλὶ ποὺ φαίνεται ἔτοιμο νὰ τὸν κατασπαράξῃ;... κι' ἐκεῖνοι οἱ ἄλλοι ποὺ σφυρίζουν ὁλοένα;... "Ω, δὲν τοῦ μένει ἀμφιβολία τοῦ κακόμοιρου πῶς ἔπεσε σὲ μιὰ μεγάλη καὶ φοβερὴ ληστοσυμμορία, ὁργὴ Θεοῦ, ποὺ ἔκαμε τὸν Προφήτ' Ἠλία λημέρι τῆς. Καὶ δὲν βλέπει ἄλλη σωτηρία παρὰ τὴ φευγάλα.

Ἐκεῖ δίπλα του, ἀρχίζει ἕν' ἄλλο μονοπάτι, πῶς στενὸ. "Ο ἐκκλησιάρχης ἔχει καλὰ ἐκεῖνα τὰ κατατόπια. Καὶ πάντα χωρὶς μιὰ, ὁπισθοχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ δυὸ βήματα καί, ξαφνικὰ, πηδᾷ στὸ μονοπάτι ἐκεῖνο κι' ἀρχίζει νὰ ροβολᾷ τὸν κατήφορο. "Όμᾳ ἔοπισσέ τον κι' ὁ Μπέμπης, φωνάζοντας στοὺς ἄλλους:

— "Ο ἐχθρὸς φεύγει! Κυνηγᾶτε τον!...

Μὰ οὔτε ὁ Φούσκας ἀποφασίζει αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ κουνηθῇ, οὔτε ἡ Φεβρονία. "Ο ἀρχιλήσταρχος μένει μονάχος μὲ τὸ σκυλὶ του. Μὰ κι' ὁ Σπίθας δὲν εἶναι κανένα λαγωνικό. Ἀντὶ νὰ τρέχει μπροστά, τρέχει πίσω ἀπ' τὸν ἀφέντη του. Κι' ὁ φόβος δίνει φτερά στὰ στομαθὰ πόδια τοῦ ἐκκλησιάρχου. Καὶ τὸ μονοπάτι ἐκεῖνο, ἀποκόρημο, εἶναι πολὺ δύσκολο γιὰ τὸν ἀμάθητο Μπέμπη.

Ἐτοί ὁ ἐχθρὸς τοῦ φεύγει. "Ο Μπέμπης τὸν χάνει στὰ κατάβραχα καὶ στὰ σκοτεινὰ. Καὶ καθὼς γυρίζει μιὰ στιγμή καὶ βλέπει πῶς δὲν τὸν ἀκολουθεῖ κανένας, φοβάται κι' ὁ ἴδιος νὰ προχωρήσῃ στὴν κακοτοπία περισσότερο. Κι' ἀνεβαίνει πίσω στὸ λημέρι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΥΠΗΡΕΤΗΣ μου έφερε στο γραφείο ένα γραμματάκι, λέγοντας πως ο άνθρωπος που μου το έστειλε, περίμενε απάντηση άπεξω. Τό άνοιξα γρήγορα και το διάβασα: Με ρωτούσε ταπεινά αν μπορούσε κάποιος να φθάσει ως έμένα, να με ιδεί και να μου μιλήσει για λίγα λεπτά... Έτρεξα έξω και βρήκα στο άντρε ένα νέο που φαινόταν σαν εργάτης μά και σά μαθητής...

— Έσύ με ζήτησες;...

— Μάλιστα...

— Καί τ' είν' αυτά που μου γράφεις;... Δεν χτυπούσες την πόρτα μου; Θάκουγες ένα «έμπρός», θάμπαινες, θά μ' έδλεπες και να μου λες, τι θέλεις... Έλα μέσα, παιδί μου! Με άκολούθησε έκπληκτος και συγκινημένος.

— Δεν ήξερα, έτραύλιζε με συγχωρείτε... αλλά όπου άλλου πήγα... πουθενά δεν μ' έδέχτηκαν έτσι...

— Έδώ, βλέπεις, είναι λιγάκι διαφορετικά... Λέγε μου.

Τόν πήγα στη σάλα, έπειδή στο γραφείο μου εκείνη την ώρα είχα φίλους, και περίμενα να μου μιλήσει. Αλλά ο νέος έδισταξε ακόμα. Και για να τον ένθαρρύνω:

— Μη γράφω; τόν ρώτησα. Μήν έχεις να μου δώσεις τίποτα για να...

— Όχι, όχι! μ' έκοψε ζωηρά. Δεν γράφω. Θέλω να γράφω, αλλά... για να γράφω κάποτε, πρέπει πρώτα να μάθω γράμματα... Καί για να μάθω γράμματα, να έξακολουθήσω και να τελειώσω τις σπουδές μου... πρέπει... χρειάζονται... Γι' αυτό πήγα σε τόσους και τόσους... αλλά μ' έδιωξαν όλοι!

— Έγώ δεν θά σε διώξω, έννοια σου. Αλλά τί θέλεις;...

— Χαρίστε μου... πέντε λεπτά. Πρέπει να σας διηγηθώ την ιστορία μου. Και μου τη διηγήθηκε.

Περιστάσεις της ζωής, από τις συνθηθεισμένες, τόν άφησαν στον κόσμο φτωχό και πανένημο. Στη μικρή πόλη που βρισκόταν, για να μπορεί να σπουδάσει στο Γυμνάσιο, αναγκάστηκε να γίνει κουλουροπόλης. Οι συμμαθηταί του είχαν συγκινηθεί και μόνο απ' αυτόν άγόραζαν τα κουλούρια τους.

Έτσι μπορούσε να κερδίσει δέκα, δεκαπέντε δραχμές την ημέρα και να ζή τη διπλή αυτή ζωή του μαθητή και του κουλουροπόλη. Ούτε θά γύρευε τίποτα περισσότερο, αν τα πράγματα έξακολουθούσαν έτσι.

Αλλά, δυστυχώς, άλλαξαν. Τα παι-

διά των σχολείων, στη μικρή πόλη, έχασαν σιγά-σιγά τόν πρώτο τόν ένθουσιασμό για τόν μαθητή-κουλουροπόλη: δεν άγόραζαν πιά άποκλειστικά απ' αυτόν τα κουλούρια τους. Κι' ο φτωχός νέος δεν μπορούσε πιά να κερδίσει ούτ' έκείνες τις δέκα, δεκαπέντε δραχμές τις άπαραίτητες. Τί να κάμει; Να πιάσει άλλη εργασία, να φήσει τις σπουδές του για να ζήσει; Αδύνατο! Τα γράμματα ήταν πιά η ζωή του. Αν τού έλειπαν, θά πέθαινε.

Και σκέφθηκε κάτι άλλο: Να ιδρύσει εκεί ένα μαθητικό περιοδικάκι, μηνιαίο, που να δημοσιεύει κυρίως τις έκθέσεις των συμμαθητών του. Τού όποσάθησαν να τόν όποστηρίξουν, να γίνουν όλοι συνδρομηταί. (Και τó πιστεύω. Υποθέτω μάλιστα πως ο νέος αυτός ένθουσιασμός δεν θά σβύσει όσο γρήγορα ο άλλος με τα κουλούρια. Καθένας, δλεπέτε, έχει τη φιλοδοξία να βλέπει τα έργα του τυπωμένα. Κουλουροπόληδες στην πόλη εκείνη όπάρχουν κι' άλλοι: δεν όπάρχει όμως κι' ένα περιοδικό, πρόθυμο να δημοσιεύει τις έκθέσεις των μαθητών.) Ναί, αλλά για να βγεί αυτό τó περιοδικό, ό έκδότης έπρεπε να τυπώσει πρώτα μιάν άγγελία και να μαζέψει συνδρομές. Καί γι' αυτό ίσα-ίσα πετάχτηκε για λίγες ημέρες στην Αθήνα, όπου έχει κάποιους μακρινούς, πλούσιους συγγενείς. Καί, άφου τόν «έδιωξαν» αυτοί, ήρθε να παρακαλέσει έμένα να τόν βοηθήσω, χωρίς να είμαι ούτε συγγενής του, ούτε πλούσιος...

Αλλά δεν πρόκειται τώρα για τη βοήθεια που μου ζήτησε. Πρόκειται μόνο για την ιστορία που μου διηγήθηκε. Δεν είναι αλήθεια συγκινητική; Να ένας νέος που έχει τόσον πόθο να μάθει, να όφωθι, να γίνει άνθρωπος χρήσιμος στον έαυτό του και στους άλλους, και που συναντά τόσες δυσκολίες και καταφεύγει σε τόσα μέσα για να τις υπερνική, χωρίς να χάνει τó θάρρος του, τη θέλησή του, τó ζήλο του, την έπιμονή του και την όπομονή του... Νομίζετε πως είναι πολλοί τέτοιοι στον κόσμο; Δεν τó πιστεύω. Οι περισσότεροι, άμα βρεθούν σε άδιέξοδο, άφίνουν τα γράμματα μιά χαρά, πιάνουν μιά εργασία και ήσυχάζουν. Έκείνοι, που αυτό θά τους έστοίχιζε τη ζωή, είναι λίγοι, είναι έξαιρετικοί, κι' όλοι όσοι όποσουν, θά έπρεπε να τούς όποστηρίζουν.

Και να σας πω καλύτερα την ιδέα μου: Δεν με νοιάζει τόσο για τούς μεγάλους έκείνους που άρνήθηκαν σ' αυτόν τόν καλό νέο τη βοήθειά τους. Με νοιάζει περισσότερο για τα παιδιά που έπαψαν ναγοράζουν τα κουλούρια του. Η ευγενική τους συγκίνηση έπρεπε να ναι πιά σταθερή και να μη σβύ-

σει τόσο γρήγορα ο άγιος ένθουσιασμός των πρώτων ήμερών για τόν φτωχό συμμαθητή που είχε γίνει και κουλουροπόλης...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τόν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από τó προηγούμενο —

Αισθανόνταν πως τίποτε καλό δεν ήταν γι' αυτούς έκει-μέσα και μάντευαν, θάλεγε, τó φαρμακερό βλέμμα που τούς έριχναν τα ματογυάλια του γιατρού Χίρς, κρυμμένα πίσω απ' τις κλειστές γρίλλες.

Δεν είχαν όμως άδικο να φοβούνται την κατασκοπεία του; Μεταξύ του Νταρζαντόν και του γιου της Ίδας όλα πιά δεν είχαν τελειώσει; Πραγματικώς, τρεις μήνες τώρα είχαν να ιδωθούν, ζούσαν χωρισμένοι και τó μίσος τούς χώριζε καθεμέρα και περισσότερο. Η Ίδα, που φοδότην τις «σκηνές», δεν έπιχειρούσε καν να τούς συμφιλώση. Είχε πάψει πιά να μιλή στον άντρα της για τó γιό της. Και για να τόν βλέπει κάπου-κάπου, πήγαινε και τόν έδρισκε, άφου τούγραφε πρώτα δυό λόγια, πότε στο μηχανουργείο, πότε σε καμμιάν έκκλησιά, πότε σε κανένα πάρκο. Έτσι καμμιά φορά, — σπάνια όμως, — όί εργάτες κι' όί εργάτριες τού Έσεντέκ έβλεπαν τόν Τζάκ μπροστά σ' ένα σταματισμένο άμάξι, να μιλά σοβαρά και τρυφερά σε μιά όμορφη και κομφοντυμένη κυρία της «άριστοκρατίας», που έσκυβε απ' τη θυρίδα τó πρόσωπό της, σκεπασμένο με βέλο πυκνό, σά να μην ήθελε να τη γνωρίσουν. Πώς λοιπόν να μη φαντάζονται πως ο σύντροφός τους ήταν κανένας πρίγκιπας Ροδόλφος;

Μιά μέρα, καθώς έδβαιναν μαζί από την έκκλησιά, ή μητέρα του, με κάποιο δισταγμό, τού έλεγε:

— Χρυσέ μου Τζάκ... δεν ήθελα να σε στενοχωρήσω... αλλά, αν όπορούσες... Φαντάσου, έπασα έξω αυτές τις ημέρες και δεν έχω άρκετα λεπτά για να περάσω ως τó τέλος τού μηνός που θά μου ξαναδώσω... Ούτε τολμώ να τού γυρίσω... όί δουλειές του πάνε τόσο άσχημα... είναι κι' άρρωστος... τόν λυπάμαι... Αν όπορούσες να με δανείσης έσύ, και σε λίγες μέρες...

Δεν την άφησε να τελειώσει. Ο,τι είχε πάρει τó μισό του και, κοκκινίζοντας, της τόν έδωσε όλον. Έπειτα, στο φώς τού δρόμου, την κοίταξε καλύτερα. Είδε τότε στο γελαστό της πρόσωπο μερικές ρυτίδες βαθιές, που στο μισόφωτο της έκκλησίας δεν τις

είχε διακρίνει, και τó πρόσωπο αυτό, τόσο δροσερό, τόσο άνθηρό ως τότε, τού φάνηκε σά μαραμένο, σαν ξεραμένο, σαν ξεπλυμένο από δάκρυα. Έκλαιγε λοιπόν συχνά ή μητέρα του; Τόσο ήταν δυστυχισμένη;... Κι' αισθάνθηκε γι' αυτήν έναν άπεραντο όικτο.

— Μητέρα, της έλεγε, αν δεν ζής πιά στο σπίτι του καλά, αν σε βασανίζει... εγώ είμαι έδώ. Έλα να με βρής όταν θέλεις. Θάμαι τόσο ευτυχής, τόσο περήφανος, να σ' έχω μαζί μου!...

Διαμαρτυρήθηκε:

— Τι λές, παιδί μου! Μπορώ να φήσω τόν άντρα μου;... Όσο τουλάχιστο δεν με διώχνει αυτός...

Και βιάσθηκε ναφήσει τόν Τζάκ και ναπομακρυνθή, σά να φοδότηκε μην όποκύψει στον περασμό.

Η αλήθεια είναι πως με τόν νευρικό, τόν μισότρελο εκείνον ψευτοποιητή, τώρα μάλιστα που όί δουλειές του δεν πήγαιναν καλά, ή ζωή της είχε καταντήσει μαρτύριο...

Ε.

Τό σπιτικό τού Τζάκ

Ένα πρωί καλοκαιριάτικο, στο προάστειο Μενιμοντάν, στο εργατικό σπίτι όπου κατοικούσε ο Μπελιζάρ με τόν «σύνοικο».

Είχαν σηκωθεί κι' όί δυό από τα χαράματα. Ο ένας πηγαινόρχεται κούτσα-κούτσα, όσο όπορεί πιά σιγά, σκουπίζει, σιγυρίζει, γυαλίζει παπούτσια. Ο άλλος, καθισμένος κοντά στο παράθυρο, μελετά. Όταν σηκώνει τα μάτια του απ' τó βιβλίο, βλέπει μπροστά του την ταίγκινη σκεπή μιάς φάμπρικας. Σε λίγο, όταν θά τη χτυπήσει ό ήλιος, ή σκεπή αυτή θά γίνει ένας καθρέφτης έκθαμβωτικός, άνυπόφορος. Τώρα όμως, στο φώς της αυγής, στίλβει γλυκά κι' ή καμινάδα που όψώνεται στη μέση της, δεμένη με σχοινιά από άλλες γύρω σκεπές, μοιάζει σαν κατάρτι καρδιού που πλέει σε μιά γαλήνια άχνορόδινη θάλασσα. Κάτω στην αύλη, τα κοκόρια λαλούν. Άλλο τίποτα δεν άκούγεται ως τις πέντε. Κι' άξαφνα άντηχεί μιά κρυγή:

— Τό φωμί!... Τό φωμί!...

Είναι ή γειτόνισσα τού Τζάκ που άρχίζει ή δουλειά της. Με την ποδιά γεμάτη καρδέλια λογής-λογής, ζεστά ακόμα και μυρωδάτα, τριγυρίζει τούς διαδρόμους τού μεγάλου σπιτιού και σε κάθε πόρτα σχεδόν άφίνει από ένα-δυό, φωνάζοντας κιόλα, για να άκούσουν και να βγούν να τó πάρουν:

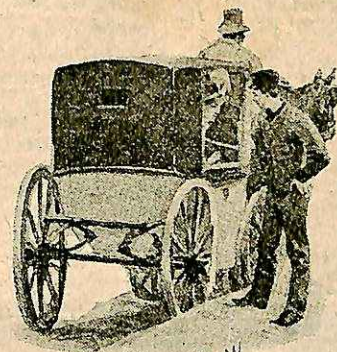
— Τό φωμί!... Τό φωμί!...

Είναι ή φωνή της ζωής, ή εύγλωττη κι' άκαταμάχητη. Να τó φωμί, — τó φωμί που τόσο δύσκολα κερδίζεται, μά που άνταμείβει τόν κόπο, έγκαρδώνει τόν εργάτη, χαροποιεί τó σπίτι, ζωογονεί τó τραπέζι. Θά χρειασθή

απ' αυτό για τó σακκούλι τού πατέρα, για τó καλαθάκι τού παιδιού που πάει σχολείο, για τόν πρωινό καφέ, για τη βραδινή σούπα.

— Τό φωμί!... Τό φωμί!...

Με την κρυγή της κυρίας Βεμπέρ, που άνεδοκατεβαίνει όλα τα πατώματα, τó εργατικό σπίτι ζυπνά, όί πόρτες μισανοίγουν και τα παιδιά άρπάζουν τα καρδέλια με ξεφωνητά και με γέλια χαράς. Σε λίγο όλοι είναι στο πόδι. Άντικρύ στον Τζάκ, απ' τάλλο μέρος της φάμπρικας, ένα πλήθος παραθωράκια άνολγουν. Στο ένα κάθεται μιά λυπημένη γυναίκα, που ράβει στη μηχανή, βοηθούμενη από τó κοριτσάκι της. Στο άλλο μιά μεγάλη κοπέλλα, με τó καπέλλο της κιόλα, — θά είναι εργάτρια, έτοιμη να φύγει για τó κατάστημα, — σκύβει να κόψη φωμί για τó πρωινό της... Όλες αυτές όί φτωχικές κατοικίες βλέπουν στο πισινό μέρος ενός πελώριου σπιτιού που είναι

«Έβλεπαν τόν Τζάκ μπροστά σ' ένα σταματισμένο άμάξι να μιλά...» (Σελ. 192, στ. γ')

μαύρο κι' άσχημο. Αλλά ο σπουδαστής δεν μελαγχολεί. Ένα μόνο πράγμα τόν άγγίζει: ή φωνή μιάς γριάς, που την άκούει κάθε μέρα, την ίδια ώρα, να λέει και να ξαναλέει:

— Αχ! τί ευτυχισμένοι που είναι όσοι ζούν στην έξοχή τώρα τó καλοκαίρι!...

Σε ποιόν τó λέει αυτό ή φτωχή γριά; Σε κανένα και σ' όλους. Μά ο Τζάκ που τήν άκούει, είναι σύμφωνος. Κι' άμέσως ο νους του πετά σ' ένα δρομάκο χωρίς, σ' ένα σπιτάκι με πράσινη πόρτα, που έχει μιάν άσπρη πλακίτσα με την έπιγραφή: Κ ό δ ω ν ν υ κ τ ό ς...

Άξαφνα, ενώ κάθεται συλλογισμένος, ξεχνώντας μιά στιγμή τη μελέτη του, άκούει άπέξω, στο διάδρομο, σά θρόσμα μεταξωτού φουστανιού και τόν κρότο τού κλειδιού που κάποιος άδέξιος τó γυρίζει στην κλειδαριά του.

— Δεξιό! φωνάζει ο Μπελιζάρ που κόβει τώρα καφέ.

Τό κλειδί γυρίζει άριστερά.

— Δεξιό είπα!

Κι' έπειδή τó κλειδί έξακολουθεί να

γυρίζει άριστερά, ο Μπελιζάρ χάνει την όπομονή και πάει νανοίξει, με τó μύλο τού καφέ ακόμα στα χέρια.

Στην κάμαρα εισορμά ή Ίδα Νταρζαντόν. Ο γυρολόγος τά χάνει μπροστά της και κάνει ένα σωρό ρεδερέντσες, ένφ ή μητέρα τού Τζάκ, που δεν γνωρίζει τόν άσχημο κι' άχτένιοστο αυτόν άνθρωπο, όπισθοχωρεί:

— Με συγχωρείτε, κύριε... έκαμα λάθος...

Άκούοντας αυτή τη φωνή, ο Τζάκ πετιέται:

— Μά όχι, μαμμά, δεν κάνεις λάθος καθόλου!...

— Α, Τζάκ!... παιδί μου!...

Πέφτει άπάνω του, τόν άγκαλιάζει, σαν να ζητεί άσυλο, προστασία.

— Σώσε με, Τζάκ! υπερασπίσου με!... Αδός ο άνθρωπος έτόλμησε και να με χτυπήσει!... Ναί, ο άθλιος! Σήμερα τó πρωί, άμα γύρισε, — γιατί είχε ξενοχτήσει με τούς φίλους του έξω, — θέλησα να τού κάμω μιά πατήρηση. Κι' έγινε έξω-φρενω άπ' τó θυμό του, και σήκωσε χέρι... αυτός, σήκωσε χέρι σε μένα... σε μένα, που θυσίασα γι' άγάπη του και τόν έαυτό μου, και τó παιδί μου, και τα πάντα! (Άκολουθεί)

ΧΑΙΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΝΟΜΑΡΧΗ!

Παλιό «Παιδικόν Πνεύμα» άλλ' από τα νοστιμότερα.

Ο μικρός Νίκος δεν όπορούσε να καταλάβει γιατί γελοῦσαν τόσο με τόν Κουφιοκεφαλάκη που δεν ήξερε ποιός ήταν ό πατέρας των υιών Ζεβεδαίου.

— Δεν είναι καμμιά κουταμάρα αυτό, έλεγε. Τό παιδί όπορεί να μην τó άπάντησε στην Ιστορία του ή να τó έξασε. Να κι' εγώ, να σας πω την αλήθεια, δεν έέρω τόν πατέρα των υιών Ζεβεδαίου.

— Τι λές εκεί, κουταντέ;! φώναξε με θυμό ο μεγάλος άδελφός τού Νίκου. Δεν ξέρεις ποιόν είχαν πατέρα όί υιοί τού Ζεβεδαίου;

— Όχι!...

— Όχι;... Μά για σκέψου, παιδί μου...

— Τι να σκεφθώ; άφου δεν τó έέρω; άφου δεν μου τόπαν ποτέ;...

— Μά σου τόπαν, μά σου τó λένε! Για πρόσεξε... Νά, νά. Υπόθεσε πως σε ρωτούν: Οι υιοί τού κυρίου Νομάρχη ποιόν έχουν πατέρα; Τι θάπαντήσεις;

— Ε, καλά! Τόν κύριο Νομάρχη.

— Όρα! Λοιπόν τó ίδιο: Κι' όί υιοί τού Ζεβεδαίου ποιόν έχουν πατέρα;

— Α! κάνει τότε ο Νίκος με άπορία και με δυσπιστία. Τόν κύριο Νομάρχη;

